



Dziękczynne ofiary Hiskiasza

Ofiary składane przez dobrego króla

„Teraz poświęciliście się Panu; przystąpcie więc i przynieście ofiary rzeźne i dziękczynne do świątyni Pańskiej” – 2 Kron. 29:31.

Panowanie Hiskiasza było punktem zwrotnym w historii Izraela. Jego ojciec Achaz sprowadził Izrael do manowce. Składał on „ofiary rzeźne bogom Damascenczyków [...]. Tymczasem oni przyczynili się do upadku jego samego i całego Izraela” (2 Kron. 28:23). Hiskiasz przywrócił Izraela do kultu Jahwe. „On to w pierwszym roku swojego panowania, w pierwszym miesiącu kazał otworzyć bramy świątyni Pańskiej i naprawić je” – 2 Kron. 29:3. Następnie wezwał kapłanów i lewitów: „Poświęćcie się teraz poświęćcie świątynię Pana, Boga waszych ojców, i usuńcie nieczystość z miejsca świętego” (werset 5).

Hiskiasz był dobrym królem. Nie był wolny od błędów, tak jak my, którzy chodzimy drogą Chrystusa, nie jesteśmy wolni od pomyłek. Hiskiasz miał 25 lat, gdy rozpoczął swoje samodzielne panowanie, które trwało 29 lat, natomiast wcześniej pełnił funkcję koregentau swojego ojca Achaza. To doświadczenie dało Hiskiaszowi czas na zastanowienie się nad okolicznościami mającymi wpływ na Izrael. Gdy objął wyłączną władzę, był gotowy do wprowadzenia zmian.

Reformy Hiskiasza były szczerze i staranne. Kazał oczyścić świątynię, usunąć bożki, poświęcić duchowych przywódców swego ludu i wznowić składanie właściwych ofiar Jahwe na odnowionym ołtarzu. Hiskiasz panował w czasie, gdy królestwo północne składające się z dziesięciu plemion było wcześniej podbite przez Asyrię, więc „posłał Hiskiasz do całego Izraela postów, a do Efraimitów i Manassesytów napisał listy, aby przyszli do świątyni Pańskiej w Jeruzalemie celem odprawienia Paschy dla Pana, Boga Izraela. Uradzili zaś król wraz z jego książętami i całym zgromadzeniem w Jeruzalemie, aby odprawić Paschę tę dopiero w drugim miesiącu” (2 Kron. 30:1-2).

Obraz tysiącletniego królestwa

Była to niezwykła przemiana sposobu oddawania czci Bogu przez Izrael. To doświadczenie przedstawia proroczy obraz powrotu Izraela do wiary na początku Tysiącletniego Królestwa. Baranek paschalny przedstawia Jezusa. Izrael uzna go za Mesjasza i za ich okup, po tym

jak Bóg wybawi Izrael od ostatniego ataku ich wrogów.

W czasach Hiskiasza na Bliskim Wschodzie potęgą była Asyria. Proroctwo Micheasza 5:4 o Bożym ratunku dla Izraela, mówi o tym zagrożeniu i o Bożym wybawieniu Izraela od niego. „Gdy Asyryjczycy wpadną do naszego kraju i wkroczą do naszych pałaców, wtedy wystawimy przeciwko nim siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu”. Termin „pasterz” był używany w językach semickich jako idiom oznaczający „króla”. Jak bowiem pasterz panuje nad swoim stadem, tak król panuje nad swoim ludem. Siedmiu królów odnosi się do klasy Kościoła w chwale, która została rozwinięta podczas siedmiu etapów Wieku Ewangelii. Ośmiu książąt odnosi się do Starożytnych Świętych, którzy pojawiają się po siedmiu etapach Wieku Ewangelii (stąd „osiem”). Kościół, wraz z Chrystusem, zainterweniuje z góry, a Starożytni Święci objaśnią tę interwencję Izraelowi tu, na dole.

Wynik został opisany w innym proroctwie dotyczącym tego samego przyszłego doświadczenia: „W owym dniu będę dążył do tego, aby zniszczyć wszystkie narody, które wyruszyły przeciwko Jeruzalemowi. Lecz na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalemu wyleję ducha łaski i błagania. Wtedy spojrzą na mnie, na tego, którego przebodli, i będą go opłakiwać, jak opłakuje się jedynaka, i będą gorzko biadać nad nim, jak gorzko biadają nad pierworodnym” – Zach. 12:9-10.

Po tej zdecydowanej i szczerzej pokucie Izraela będą oni pokorni i wdzięczni. Wtedy będą przygotowani, aby stać się pomocnym i odświeżającym wpływem wśród ludzkości. „Potem będzie resztką Jakuba wśród wielu ludów jak rosa, która pochodzi od Pana, jak obfite deszcze na zieleń” – Mich. 5:7.

Druga Pascha

Hiskiasz „i jego książęta” w ramach swoich reform wezwali wszystkich Izraelitów, aby „odprawić Paschę tę dopiero w drugim miesiącu” (2 Kron. 30:2). Książęta, Starożytni Święci, poprowadzą Izrael do złożenia dziękczynienia i oddania czci Jezusowi, co zostało przedstawione przez obchodzenie Paschy. Zwróćmy jednak uwagę, że była ona obchodzona „w drugim miesiącu”. Pascha w drugim miesiącu została wprowadzona wieki wcześniej w 4 Mojż. 9:6-11. Zezwolenie na obchodzenie Paschy przy drugiej okazji (4 Mojż. 9:6,10), skierowane było do „nieczystych” lub znajdujących się „w dalekiej podróży” w pierwszym miesiącu. Skażona przekleństwem ludzkość, która jest w podróży z dala od Boga, a więc nie korzysta z dobrodziejstw Chrystusa przy pierwszej okazji, w Wieku Ewangelii, skorzysta z nich przy



drugiej okazji, w Wieku Tysiąclecia.

W historii Hiskiasza obchodzenie Paschy w drugim miesiącu dobrze oddaje narodowe uznanie przez Izrael Jezusa za ich Paschę, ich Odkupiciela, podczas drugiego wieku odkupienia.

Dwa wieki odkupienia, Wiek Ewangelii i Wiek Tysiąclecia, są czasami rozróżniane za pomocą liczb 7 i 14. Jak wspomniano wcześniej, Kościół Wieku Ewangelii rozwija się podczas siedmiu etapów tego wieku. Liczba ta znajduje odzwierciedlenie również w święcie przaśników, którego siedem dni symbolizuje Wiek Ewangelii. Podczas tego święta codziennie miało być ofiarowanych 7 baranków (4 Mojż. 28:18-24). Natomiast podczas święta namiotów, które ilustruje Wiek Tysiąclecia, codziennie miało być ofiarowanych 14 baranków (4 Mojż. 29:12-32; Zach. 14:16; komentarz redakcji: *szeba* [siedem] to słowo oznaczające przysięgę. Czyli liczba siedem jest czasem związana z wypełnieniem Przymierza Abrahamowego, które Bóg związał swoją przysięgą).

Liczba 14, czyli podwojenie liczby 7, jest stosowana w innych miejscach również tam, gdzie wskazywany jest drugi wiek odkupienia. Słynna wizja Ezechiela świątyni, którą można znaleźć w ostatnich dziewięciu rozdziałach kończących jego księgę, została dana w „czternastym roku po zdobyciu miasta” (Ezech. 40:1). Opowieść podróży św. Pawła do Rzymu opisuje czter-nastodniową burzę, przedstawiającą ucisk zamykający żniwo Wieku Ewangelii, wprowadzający Królestwo (Dzieje Ap. 27:27). Król Jezus, który będzie rządził w tym Królestwie, został wskazany przez trzy grupy 14 pokoleń wyliczonych w Mat. 1:17. Boże wybawienie Izraela od Sennacheryba w 14 roku Hiskiasza jest obrazem Bożego wybawienia Izraela na początku Królestwa.

Dlatego warto zauważyć, że w odniesieniu do reform Hiskiasza, spośród Lewitów, którzy mieli zgromadzić i uświęcić innych, wymienionych zostało 14 osób. „Wtedy wystąpili Lewici: [...] Machat, [...] Joel, [...] Kisz, [...] Azariasz, [...] Joach, [...] Eden, [...] Szimrii Jeiel, [...] Zachariasz i Mittaniasz; [...] Jechiel i Szimei, [...] Szemajasz i Uzziel” – 2 Kron. 29:12-14.

Kolejną wskazówką, że reformy Hiskiasza mówią o ustanowieniu Królestwa Bożego, jest moment rozpoczęcia tych reform, „w pierwszym roku [...], w pierwszym miesiącu” (2 Kron. 29:3). W innych miejscach początek nowego okresu oznacza początek nowego wieku w Planie Bożym. Na przykład po przygotowaniu materiałów do budowy Przybytku Mojżesz sprawdził wykonane prace i stwierdził, że „zrobili je tak, jak nakazał Pan” (2 Mojż. 39:43).

Bóg jednak polecił im, by poczekali z ustanowieniem Przybytku do „pierwszego dnia pierwszego miesiąca” (2

Mojż. 40:2,17). Inauguracja nowego roku stanowiła w tym przypadku odpowiedni czas na zobrazowanie początku Wieku Ewangelii.

W 1 Mojż. 8:13 niszczycielskie wody potopu z czasów Noego opadły wreszcie z ziemi, symbolizując koniec przekleństwa grzechu i śmierci dla ludzkości. Jako datę podano „sześćsetny pierwszy rok, w miesiącu pierwszym, pierwszego dnia tego miesiąca” (1 Mojż. 8:13). Początek nowego roku w tym przypadku reprezentował początek Królestwa, drugiego wieku odkupienia. Reformy Hiskiasza w pierwszym miesiącu i pierwszym roku jego panowania przedstawiają to samo.

Ofiary składane przez Hiskiasza

„Następnie poszli do króla Hiskiasza i rzekli: Oczyszciliśmy całą świątynię Pańską, ołtarz całopaleń i wszystkie jego przybory oraz stół chlebów pokładnych i wszystkie jego przybory” – 2 Kron. 29:18. Gdy zakończono prace przygotowawcze, można było teraz wznowić składanie ofiar na ołtarzu.

„I odezwał się Hiskiasz w te słowa: Teraz poświęciliście się Panu [...]. I przyniosło zgromadzenie ofiary rzeźne i dziękczynne, a kto chciał, także całopalenia” – 2 Kron. 29:31. Szczególnie wzmiankowane są tu ofiary dziękczynne. Naród izraelski będzie po części w smutku, gdy rozpozna Jezusa i zda sobie sprawę, że przez 2000 lat odrzucał samego Króla Chwały. Jezus Chrystus, Jezus Pomazaniec, jest ich Mesjaszem. Będą jednak również wdzięczni za miłosierdzie Boga i Chrystusa, odradzającego Izrael, wzbudzającego Starożytnych Świętych, aby ich prowadzili, kierowali i pouczali. Czy może być lepszy znak czci, wdzięczności i oddania, niż złożenie Bogu ofiary dziękczynnej?

Wydaje się, że ofiary dziękczynne stanowiły znaczną większość ofiar. W 32 wersecie: „A liczba całopaleń, które złożyło zgromadzenie, wynosiła: siedemdziesiąt cielców, sto baranów, dwieście jagniąt. Wszystko to na ofiarę całopalną dla Pana”. Choć wydaje się to dużą liczbą ofiar, 33 werseł dodaje: „Jako zaś dary poświęcone: sześćset cielców, trzy tysiące owiec” – wielokrotnie przewyższających liczbę ofiar całopalnych.

Wydaje się, że te 600 wołów i 3000 owiec to były ofiary dziękczynne, w odróżnieniu od ofiar całopalnych. 31 werseł mówi o „ofiarach rzeźnych i dziękczynnych”. Następnie wylicza ofiary całopalne, które były ofiarami całkowicie spalonymi na ołtarzu: 70 cielców, 100 baranów i 200 jagniąt. 33 werseł opisuje następnie „dary poświęcone” jako 600 wołów i 3000 owiec, odróżniając je od ofiar całopalnych.

Trzy rodzaje ofiar

W Zakonie istniały trzy podstawowe rodzaje ofiar: ofiara całopalna, ofiara za grzech i ofiara spokojna. Pon-



adto istniały ofiary pokutne, które były rodzajem ofiar za grzech. Były też ofiary dziękczynne, które były rodzajem ofiar spokojnych. Wszystkie te ofiary zostały szczegółowo opisane w rozdziałach 1-7 Trzeciej Księgi Mojżeszowej. Były też ofiary z pokarmów i napojów, które towarzyszyły ofiarom ze zwierząt.

Zasadniczą ofiarą była ofiara całopalna. Zapewniała ona przebłaganie (3 Mojż. 1:4). Specyfiką ofiar całopalnych było to, że miały być składane bezpośrednio „na drwach” ołtarza (3 Mojż. 1:8). W przeciwieństwie do nich ofiary spokojne były składane „na ofierze całopalnej leżącej na drwach” (3 Mojż. 3:5, BP). Tak więc przyjęcie przez Boga ofiary spokojnej zależy od wcześniejszej ofiary całopalnej.

Ofiara całopalna, zapewniająca przebłaganie, położona bezpośrednio na drewnie, wyobraża nam ofiarę Jezusa, która przynosi pojednanie dla wszystkich. Jezus umarł bezpośrednio na drewnie krzyża. Ta ofiara zapewniła powszechne odkupienie zarówno dla Izraelitów, jak i pogan. Dla Żydów pod Zakonem śmierć Jezusa na krzyżu zdjęła „przekleństwo zakonu, stawszy się za nas przekleństwem, gdyż napisano: Przeklęty każdy, który zawisł na drzewie” (Gal. 3:13). Za całą ludzkość, łącznie z poganami, którzy stanowią większość ludzkości, Jezus „grzechy nasze sam na ciebie swoim poniósł na drzewo” (1 Piotra 2:24). Z tego powodu na Wykresie Wieków znajdują się dwa krzyże, jeden na poziomie Adama, drugi na poziomie Izraela.

Ofiara okupu złożona przez Jezusa była przedstawiona corocznie w baranku paschalnym, jak również codziennie w dwóch barankach składanych na ofiarę całopalną, jednym rano, drugim wieczorem, każdego dnia roku (4 Mojż. 28:3-4). Zgodnie z tym Jezus został umieszczony na krzyżu w godzinach porannych, a zmarł wieczorem. On cierpiał sześć godzin na krzyżu, pokutując za grzech świata, który trwa przez 6000 lat. Ofiara całopalna mogła pochodzić ze stada lub trzody (bydła, kóz lub owiec), lecz zawsze wymagano, aby to był samiec (3 Mojż. 1:3). Samce zwierząt gospodarskich są uważane za bardziej wartościowe, być może po części dlatego, że mogą zapoczątkować więcej potomstwa.

Ofiara za grzech, która również zapewniała przebłaganie (3 Mojż. 4:20), różni się nieco od ofiary całopalnej. Jednym z celów składania ofiar za grzech było uznanie i przebłaganie za ciężące grzechy, czy to jednostki, czy też zbiorowo narodu jak w Dniu Pojednania. Wszyscy otrzymaliśmy od ojca Adama śmiertelne, potępione życie, a Okup uwalnia nas od tego przekleństwa. Jednakże mając skłonność do grzechu z powodu naszego upadłego stanu, musimy również martwić się o błędne wybory i postępowanie, za które jesteśmy mniej lub bardziej odpowiedzialni. Zadośćuczynieniem za te winy są ofiary za grzech. Jezus umarł za grzech Adama na krzyżu Kalwarii. Jezus stał się jednak dla nas ofiarą

za grzech, poczynawszy od swojego chrztu w Jordanie. Jako element ofiarowania siebie, cierpiał na różne sposoby podczas swojej służby. Był niesprawiedliwie prześladowany przez swoich przeciwników, a także cierpiał, służąc, nauczając, uzdrawiając i pouczając swoich licznych naśladowców. Przez te doświadczenia „nauczył się” głębi posłuszeństwa „przez to, co wycierpiał” (Hebr. 5:8). Został nagrodzony chwałą, czcią i nieśmiertelnością, a jako nasz Król Kapłan – Melchizedek – „pozostaje kapłanem na zawsze” (Hebr. 7:3). Od momentu wyniesienia Jezusa na urząd kapłański, pomaga On teraz nam, swoim naśladowcom. On oczyszcza nas z grzechu. Nie chodzi tylko o przekleństwo zdjęte przez Jego okup, lecz także o to, że jesteśmy oczyszczeni z biednych i złych wyborów, których czasami dokonujemy.

Podobnie my, którzy mamy nadzieję być z Chrystusem „kapłanami Boga i Chrystusa [...] przez tysiąc lat”, uczymy się posłuszeństwa przez rzeczy, które cierpimy, aby pomóc ludzkości i uzdrowić ją od złych wyborów, których może dokonać w swojej wędrówce „drogą świętą” (Obj. 20:6; Izaj. 35:8). Zasluga odkupienia pochodzi od Chrystusa. Jednak uświęcona zdolność świętych również będzie pomagać ludzkości w Królestwie. Zdolność ta jest osiągnięta przez osobiste próby i doświadczenia.

Ofiary dziękczynne, tak licznie składające się na „poświęcone” ofiary Hiskiasza (2 Kron. 29:33), są częścią kategorii określanej jako ofiary spokojne. Ofiary spokojne nie są tak nazwane dlatego, że przynoszą pokój, lecz dlatego, że są uzależnione od wcześniejszego osiągnięcia pokoju z Bogiem. Zauważmy w ofiarach Hiskiasza, że najpierw składane były ofiary całopalne, które w tym przypadku przedstawiały przyszłe uznanie przez Izraela pojednawczej ofiary Jezusa, ich Mesjasza. On przyniósł im pojednanie. Gdy w słusznym Bożym czasie krew Chrystusa zostanie zastosowana za ludzkość, aby znieść przekleństwo pochodzące z Edenu, wtedy wszyscy pokutujący mogą uzyskać pokój z Bogiem. Pokój ten będzie prowadził do wdzięczności, uznania i oddania.

W odniesieniu do obecnego Wieków Ewangeliiśw. Paweł w Liście do Rzymian 4:25 do 5:2 wskazuje na ten sam porządek. Jezus „został wydany za grzechy nasze i wzbudzony z martwych dla usprawiedliwienia naszego” (Rzym. 4:25). „Usprawiedliwieni tedy z wiary, pokój mamy z Bogiem przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa”. Teraz, osiągnąwszy pokój, pojednanie, otwiera się dla nas możliwość. „Dzięki któremu też mamy dostęp przez wiarę do tej łaski, w której stoimy [nasze niebiańskie powołanie], i chlubimy się nadzieją chwały Bożej” (Rzym. 5:2).

Osiągnięcie pojednania przez odkupienie Chrystusa na krzyżu (ofiara całopalna, położona bezpośrednio na



drewnie) da Izraelowi i ludzkości w Królestwie pokój, a tym samym pozwoli im poświęcić się Bogu, Jezusowi, pobożności i świętości, aby osiągnąć życie wieczne na ziemi.

W 2 Kron. 29:31 Izraelici, w obrazie, przynieśli ofiary całopalne, aby wyrazić swoją wdzięczność za odkupienie. Przynieśli ich mnóstwo: 70 cielców, 100 baranów, 200 jagniąt. To opisuje, jak w Królestwie Izrael będzie bardzo wdzięczny i pokorny, żałując swej dawnej ślepo-

ty. Następnie, w wylewnej, pełnej uznania wdzięczności, przyniosą „ofiary [...] dziękczynne, [...] sześćset cielców, trzy tysiące owiec” (wersety 31,33).

Sześćset wołów - być może doceniając zniesienie 6000 lat grzechu i śmierci. Trzy tysiące owiec - być może doceniając odkupienie, jakie Chrystus przyniósł im na krzyżu Kalwarii jako Baranek Boży.

David Rice (USA)